

»Äärimmilleen viritetty kuin viulun kieli.»

– Sunday Times

GILLIAN
McALLISTER

SINÄ
YÖNÄ

»Tiukkaa juonenkuljetusta
ja taitavaa kerrontaa.
Gillian McAllister vain
paranee ja paranee.»

– Clare Mackintosh

Suomentanut Salla Voutilainen

WSOY

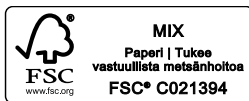
GILLIAN McALLISTER

SUOMENTANUT SALLA VOUTILAINEN

SINÄ YÖNÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Englanninkielinen alkuteos
That Night

© Gillian McAllister 2021

Suomennoksen © Salla Voutilainen ja WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-049528-5

PAINETTU EU:SSA

*Hollylle, jonka vuoksi
todellakin hautaisin ruumiin*

Prologi

» **A**uta minua, ole kiltti ja auta», sanon puhelimeen.
»Mitä?» Siskon äänessä kuuluu hätäännys, hänen tavallisesti vaimea äänensä on välittömästi valpas. »Mitä?» Tuo toinen *mitä?* on lannistunut, raskas ja murheellinen sanan möllykkä, kuin lusikasta tippuva siirappi.

Linja rätisee ikään kuin mikrofonia pyyhittäisiin paperilla, yhteys on huono. »Auta, ole kiltti», sanon.

On yö, mutta taivaanrannassa on vielä aavistus valoa, kuin jonkun auki repäisemä sauma taivaassa, aivan tuolla reunassa minne aurinko laski tunteja sitten. Muuten on säkkipimeää, ilmassa on kesäheinän ja viimeisten grillihiilten tuoksu. »Tule, kiltti», lisään vaikka tiedänkin, että hän tulee. Sitähän perhe tarkoittaa. Sitä ainakin meidän perhe tarkoittaa.

Sisko ei vastaa mitään, mutta hiljaisuus pitää sisällään suostumuksen, tiedän sen.

Käännän katseeni pois taivaasta ja katson alas, valaisen maata taskulampulla, joka nostaa esiin ilmassa tanssivat pölyhiukkaset.

Annan taskulampun valon kulkea hitaasti sen yli. Ruumiin yli.

1

Cathy

Cathy vastaa keskellä yötä soivaan puhelimeen vain siksi että on hereillä, työskentelemässä. Hän selvittelee yhden labradorinnoutajan verikokeen tuloksia, joista on huolissaan. Tulokset ovat jo myöhässä, ja epäluotettava loma-Wi-Fi katkeilee, kun Cathy yrittää lähettää sähköpostia.

Frannie. Vastaa pyyhkäisemällä. Cathy vilkaisee kellon-aikaa näytön yläreunassa, 01.25. Huone on pilkkopimeä puhelimen luoman sinivalokuplan ulkopuolella. Cathy näkee vain siskon, joka soittaa hänelle yön pikkutunneilla. Soittaa Cathylle koska tietää että Cathy on yksin, koska Cathy on aina yksin, sekä lomalla että kotona.

Cathy nousee istumaan sängyssä ja vastaa sormen pyyhkäisyllä. Peitto valahtaa pois päältä. Hän käyttää pyjamaa Italian kuumuudessakin. Tuntuu jotenkin väärältä nukkua alasti. Tuo nimenomainen ylellisyys on Cathyn mielestä varattu tulevaisuuteen, jonka hän toivoo jakavansa jonkun vielä tuntemattoman miehen kanssa.

»Auta minua, ole kiltti ja auta», Frannie huutaa heti kun Cathy vastaa. Sähköinen sävähdyys pyyhkäisee Cathyn rinnan poikki ja alas käsivarsia.

»Mitä? Mitä?» Cathy sanoo. Hikikarpalot kihoavat ylähuulelle ja rintojen väliin.

»Auta, ole kiltti», Frannie sanoo.

»Missä sinä olet? Oletko turvassa?»

»Tule, kiltti. Olen tiellä. Hiekkatieltä oikealle ja sitten vasemmalle. Ehkä kahdeksansataa metriä tai alle», Frannie pajattaa.

Cathy odottaa. Että Frannien puheeseen tulisi jotain tolkkua.

»Se on hän. Se mies torilta», Frannie sanoo ja lopettaa puhelun.

Hän.

Voi paska.

Cathy nousee sängystä ja alkaa penkoa esiin vaatteita, jotka voisi vetää päälle. Hän löytää pinkit shortsit, Veronasta pari päivää sitten ostetut, ja kiskoo ne jalkaan; hintalappu raapii alaselkää.

Miksi Frannie katkaisi puhelun? Cathy yrittää soittaa takaisin, mutta sisko ei vastaa.

Cathy survaisee jalkansa tomuihin varvassandaaleihin ja nappaa laukun. Kun hän lähtee hiljaisesta huvilasta aikomatta herättää ketään, suuren puuoven pamahdus hänen perässään on kuin laukaus yössä.

Veronan laitamilla on tähän aikaan pilkkopimeää. Puolentoista viikon jälkeenkään Cathy ei ole tottunut siihen. Hän yrittää turhaan nähdä omat jalkansa kävellessään.

Ainoa valo tulee makuuhuoneen ikkunasta huvilasta Cathyn takaa. Siisti valoruutu heijastuu patiolle. Sen jälkeen ei mitään – hän saattaisi olla maailman reunalla.

Frannie kuulosti niin hätäntyneeltä. Cathy yrittää soittaa

uudestaan, mutta tällä kertaa puhelu menee vastaajaan. Ehkä Frannie liioittelee. Cathy toivoo niin. Hän on aina nauttanut Frannien liioiteltujen juttujen dramaattisuudesta, siitä kuinka sisko osaa kertoa loistavan tarinan. Frannie on perheen haaveilija. »Odotushuoneessa oli tänään kirjaimellisesti viisikymmentä koiraa», Frannie sanoi kerran. Hän työskentelee vastaanottovirkailijana perheen eläinlääkäriasemalla. Frannie ei antanut periksi tuumaakaan Cathyn tiedustellessa tarkemmin. »Jep, *oikeasti* viisikymmentä», Frannie sanoi, ja Cathy nauraa hekotti. »Osa niistä piti varmaan laittaa istumaan tiskin taakse», Cathy totesi Frannien nyökkäillessä painokkaasti.

Cathy kiiruhtaa läpi heinikon, pitkät, sitkeät korret piiskaavat ja läpsyvät nilkoissa kuin käärmeet, ja hän mutisee ääneen tyhjiä rukouksia. Olethan kunnossa. Ethän ole loukkaantunut. Tai kauhuissasi. Hiekkatien päässä Cathy kääntyy ja näkee kauempana auton valot.

Sen täytyy olla heidän vuokra-autonsa: Land Rover jota kukaan heistä ei tykkää ajaa. »Tuntuu ihan *bussilta*», heidän veljensä Joe oli sanonut ensimmäisenä päivänä.

Cathy kiihdyttää kunnan juoksuun tietä pitkin. Oikealle ja sitten vasemmalle, ihan niin kuin Frannie sanoi. *Se on hän. Se mies torilta.*

Se on hän.

Cathyn vauhti hidastuu, kun hän näkee siluetit. Cathy tunnistaisi heidät missä tahansa: sisaruksensa. Joe seisomassa Land Roverin vieressä kädet lanteilla. Ja Frannie polvillaan maassa, hiukset ja pitkät raajat ajovalojen valaisemina. Hän on niin kaunis, on aina ollut. Leveä nenä. Kissamaiset silmät. Runsas, tumma ja kiiltävä tukka.

Miksi Frannie on maassa? Cathy tuijottaa ja vetää sitten henkeä, vain kerran. Hän hengittää ulos niin hitaasti kuin pystyy. Tämä on... hän tuijottaa varjoja ja valoja. Pelon viitta laskeutuu hartioille. Häntä alkaa paleltaa.

Jotenkin Cathy tietää, että jos hän menee lähemmäs, jotain tapahtuu.

Joekin näyttää juuri ehtineen paikalle toisesta päästä suurta huvilaa, jossa he asuvat yhdessä, ja hän harppoo edestakaisin auton valoissa, varjoon ja pois, kuin välkkyvä hehkulamppu. Cathy kietoo käsivarret ympärilleen. Hänet valtaa epämieltyttävä tunne, kuin joku tarkkailisi häntä. Pieni, inhottava osa Cathysta on pettynyt, koska Frannie soitti ensin Joelle eikä hänelle. Cathy ei taatusti soittaisi hätätilanteessa ensimmäiseksi Joelle; hän ei välttämättä soittaisi Joelle ollenkaan.

Cathy syyttää puhelimen taskulampun ja valaisee sillä tomuisenkalpeaa maata edessään. Heidän ympärillään ovat Veronan tuoksut: kuiva kuumuus, paahtunut ruoho. Heinäkuu on ollut mittaushistorian kuumin. Heidän on pitänyt ostaa after-sunia harva se päivä. Sitä on kulunut pullotolkulla. Kaikkien vaatteiden helmat ovat rasvoittuneet.

Cathy ei kuule kuin auton moottorin ja kaskaat.

Hän menee lähemmäs ja valaisee taskulampulla hitaasti Frannien, joka on yhä polvillaan. Ja silloin hän näkee sen.

Frannie on kumarassa ja katsoo maahan. Cathy lakkaa kävelemästä mutta ei voi lakata katsomasta Frannieta. Hänellä on jotakin – t-paita? – käsissään. Kun Frannie nousee seisomaan, Cathy tajuaa typertyneenä, että sisko on riisunut paitansa ja päällä on vain rintaliivit.

Frannie kohottaa kätensä ajovalojen loisteessa. Punaiset pisarat valuvat alas ranteita pitkin. Vatsa on veren juovittama.

Veri on kuivunut burgundin, punaviinin väriseksi. Frannie on karmiva kuvaelma. Pahoinvointi nousee Cathyn sisällä. »Helvetin helvetti», hän kuiskaa ei-kenellekään.

Nyt Joe on kumartunut Frannien puoleen. Frannie ojentaa kätensä kohti Cathya ja huutaa: »Auta minua.»

Ajovalojen hehkuvassa Venn-diagrammissa näkyy muotokuva siskosta ja tämän jaloissa lojuvasta ruumiista.

2

Joe

Joe – räjähdysherkkä, itse asiassa aivan vauhko – on aina nähnyt painajaisia, ja tämän täytyy olla yksi niistä.

Mitä helvettiä, mitä helvettiä, mitä helvettiä, hän ajattelee, astuu auton keulan eteen ja tuijottaa siskoaan. Frannie on polvillaan maassa. Joe erottaa selkärangan jokaisen nikaman, auton ajovalot luovat valon ja varjon vuorokuvion. Frannie on liian laiha. On aina ollut. Joella oli tapana tehdä Frannielle välipalaa koulun jälkeen, paahtoleipää ja juustoa, jugurttia pähkinöiden ja marjojen kanssa. Mitä vain lihottavaa. Sitä sanottiin Frannien kakkoslounaaksi.

»Mitä...» hän sanoo, mutta lause jää siihen, kuin tulitikku joka ei leimahdakaan. Hän pudistaa päätään. Hän ei voi uskoa näkemäänsä. Ruumis. »Mitä hittoa!» hän kuiskaa. »Mitä hittoa!»

»Auta!» Frannie huutaa hänelle olkansa yli. Kaukaisuudessa erottuu Cathyn taskulamppu pienenä pisteenä. Luojan kiitos, Joe ajattelee. Cathy tietää mitä tehdä. Hän itse ei tiedä. Joe on hätäantynyt lapsi miehen ruumiissa, sellaiselta tuntuu välillä. Cathy saattaa olla ujo, mutta hätätilanteessa hän on kylmäpäinen.

»Minä törmäsin häneen», Frannie huutaa heille molemmille. »Törmäsin autolla.» Cathyn taskulampun valo heiluu,

kun hän juoksee heitä kohti, yöilmaan jää valokuovia kuin tähtisadetikusta. »Se on se mies torilta.»

»Mitä?» Joe kysyy. Hän ei voi lakata katsomasta siskon edessä makaavaa miestä. Miehen iho on verinen ja vahamainen, punaisella töhrittyä harmaata.

Joe lähestyy Frannieta varuillaan vaikka ei haluaisi. Kyyneleet ovat jättäneet kirkkaat juovat kasvoja peittävään vereen. Nenän alla nököttää räkätöhy. Joe haluaa kääntyä pois, juosta takaisin huvilalle Lydian luokse. Pois täältä – tästä irvokkaasta kaaoksesta.

Tuntuu kuin Joe kahlaisi vedessä, joka ei väisty hänen tieltään. Hän yrittää ottaa askelen mutta ei pysty. Hän pakottaa itsensä katsomaan maassa makaavaa tyyppiä. Pitkä, hoikka, lonkkaluut erottuvat. Frannie on vetänyt miehen paidan ylös. Ylävartalo vuotaa verta. Silmälasit ovat murtuneet.

Hän on hyvin selvästi kuollut.

Suurin osa Planteista on eläinlääkäreitä, Joe ja Cathy mukaan lukien, ja kuolema on eläinlääkäreille päivänselvä asia.

Verta on hirveän paljon. Litratolkulla. Joe alkaa hätäntyä. Hän pärjää veren kanssa yleensä hyvin, mutta ei tällä tavalla. Hän yrittää hidastaa hengitystään. Paniikkikohtaus, hän sanoo itselleen. Ei mitään uutta, mutta tämä on jotenkin erilainen kuin aikaisemmat.

Hän ottaa esiin puhelimensa niin kuin Cathy ja osoittaa taskulampulla tien toiselle puolelle. Veri kimmeltää valossa kuin bensa. Sitä on hirveästi. Joe yrittää olla yökkäämättä. Veri haisee kuvottavalta, sekä metalliselta että eltaantuneelta, kuin pilaantumassa oleva ruoka.

Joe kääntyy katsomaan siskoaan, joka on tiellä polvillaan kuin kerjäläinen. »Mitä helvettiä täällä on tapahtunut?» hän kysyy.

»Auta kiltti», Frannie sanoo. »Älä ole –»

»Älä ole mitä?»

»Jos nyt vain auttaisit», Frannie sanoo kyynelten läpi. Frannie ei itke juuri koskaan. Hän on aurinkoinen ja sottainen ja kekseliäs ja tykkää ostaa liikaa vaatteita eBaysta. Hän ei ole itkupilli.

Yhtäkkiä Joen valtaa jokin juureva ja voimakas tunne. Hän tunsu samoin, kun Frannie kolmevuotiaana putosi kehnusta selälleen eikä saanut henkeä kokonaista kymmeneen sekuntiin; ne olivat Joen elämän pisimmät. Kun Frannie oli tukehtua karkkiin ja Joe paukutti häntä kovaa lapaluiden väliin ja karkki tuli ulos. Kun Frannie ensimmäisen kerran teini-ikäisenä lähti ulos ja Joe valvoi odottamassa, vaikka äiti-kin oli mennyt nukkumaan. Joe muistaa sen vieläkin: eteisen kaappikellon tikityksen, jääkaapin hurinan. Ja helpotuksen kun Frannien avain kääntyi lukossa.

Ja tietenkin tunne muistuttaa häntä Rosiesta.

»Törmäsin... minä törmäsin häneen.»

»Minä en... miten?» Joe sanoo.

Joe polvistuu ruumiin viereen. Cathy tekee samoin, mutta katsoo vain, hiljaa. Joe toivoo, että hänellä olisi Cathyn lujat hermot. Hän ja Cathy operoivat vastikään yhdessä vinttikoiran, ja kun he olivat leikanneet koiran auki, Cathy pelkästään katsoi ainakin minuutin ajan. Kiirehtimättä. Keräsi vain informaatiota, sillä tavalla kuin Cathy aina toimii.

»Frannie», Joe sanoo, nimi tulee ulos yskähtämällä.

»Osuin häntä kylkeen», Frannie sanoo elehtien. »Se oli minun syytä. Se oli minun vika. Se on se mies torilta. Jos yritetään tyrehdyttää verenvuoto, niin... pitää vain saada

verenvuoto loppumaan, niin hän selviää kyllä, hän selviää, eikä niin», Frannie anelee.

Joe vilkaisee Cathya terävästi.

»Paina haavaa t-paidalla», Cathy sanoo. »Niin lujaa kuin voit.» Hänen ilmeensä on tutkimaton.

Cathy siirtyy lähemmäs ruumista. Cathyn pitkä tukka on koottu pään päälle. Hän on vähemmän kaunis versio Franniesta. Tukevarakenteisempi. Piirteet jotenkin aavistuksen vääristyneet, tai ehkä ne vain näyttävät siltä Frannieen verrattuna. Joella on syyllinen olo aina kun hän ajattelee niin, mutta se on totta.

Cathy tiiraa ruumista. »Pintahaava», hän sanoo. »Verta tulee siihen nähden tosi paljon.» Cathy ojentaa kätensä tarkistaakseen miehen sykkeen.

»Hän selviää kyllä, eikä niin?» Frannie sanoo.

»Ajoitko sinä kovaa tai jotain?» Joe kysyy. Joella on etova olo. Otsa on kauttaaltaan hiessä, ja vatsassa velloo kuin myrskyväällä merellä. Hänen siskonsa on ajanut päin ihmistä, ja joka paikassa on verta. Ja nyt – nyt se on hänenkin ongelmansa. Hänen on autettava sisko.

»En edes», Frannie sanoo, mutta Joe on unohtanut mitä kysyi. Luoja miten hän haluaa tupakan, ensimmäistä kertaa kuukausiin. Se on vanha pahe, hän on enimmäkseen lopettanut mutta sauhuttelee vielä lomilla, herkkuhetkinä ja stressin vaivatessa eli oikeastaan, no, vähän väliä.

»Oletko soittanut ambulanssin?» Cathy kysyy Frannielta ja kumartuu ruumiin ylle.

»Löysitkö sykkeen?» Frannie kysyy. »Hyvin tässä käy, eikä niin?»

»Miten muka et ole tarkistanut sykettä itse?» Joe kysyy. Hän kumartuu kädet reisillä ja hengittää raskaasti. Vatsahappo

hölskyy ylös ruokatorveen. Kasaa itsesi, hän sanoo itselleen.
»Missä ambulanssi on?»

»Ei missään, onko selvä?» Frannie huutaa. »En soittanut ambulanssia.»

»Mikset?» Cathy kysyy sokissa, sana kirpoaa hänen huuliltaan hitaasti.

»Minä... No kun minä soitin teille.»

»Ei me olla lääkäreitä», Joe sanoo ja kohottaa päänsä. »Me ei olla mitään helvetin lääkäreitä, Fran», hän sanoo melkein kuiskaten, kääntää päänsä sivulle ja katsoo kaukaisuuteen.

»Meillä ei ole mitään», Cathy sanoo. »Adrenaliinia, veripusseja... kuule... sinun täytyy –»

Frannie nostaa käden ilmaan. »Auttakaa kiltit vain», hän sanoo. »Jos me pelastetaan hänet, jos hän selviää... niin...»

Cathy aloittaa elvytyksen, vaikka hänen täytyy tietää että se on turhaa, ja Joe tulee avuksi. Hän ottaa sydämen hoitaakseen, ja Cathy suoristaa miehen niskan, samalla tavalla kuin heillä on ollut tapana eläinten kanssa. Ruumis on viileä Joen sormien alla. Joe luo nopean silmäyksen Cathyyn, mutta Cathy katsoo ohi. Joe kääntää katseensa takaisin pimeällä tiellä makaavaan hahmoon. Kuolleeseen mieheen.

Hän pumppaa tuntemattoman miehen rintaa sormet vain muutaman sentin päässä sydäimestä.

Cathy tarkistaa ja avaa miehen hengitystiet, pyöräyttää sormella nopeasti suun sisältä.

»Miten sinä törmäsit häneen?» Joe sanoo puuskuttaen.

»Sammuuta auton moottori», Cathy sanoo Joelle. »En kuule omia ajatuksiani.»

Joe onnistuu vasta toisella yrityksellä. Maailmaan lankeaa pimeys, jonka lävistää vain Cathyn puhelimen ylöspäin

sojottava valonsäde. Cathy painaa korvansa miehen suuta vasten hiljaisuuden vallitessa. »Kuinka kauan hän on maannut tässä?» Cathy kysyy Frannielta.

»Hän oli suoraan reitillä, minä vain käännyin enkä ajattellut –»

»Kuinka kauan?»

»Puoli tuntia.»

Hiljaisuuden sykähdys.

»Mitä? Mitä sinä sitten teit? Koko sen ajan?» Cathy kysyy.

»Puoli tuntia, ei helvetti!» Joe huutaa, tulee heidän luokseen ja jatkaa painelua.

Cathy painaa suunsa miehen suuta vasten. Hän sylkäisee, nuolaisee huuliaan ja jatkaa sitten.

Cathy riisuu oman t-paitansa. »Käytä tätä vuodon tyrehdyttämiseen», hän sanoo Frannielle ja ojentaa t-paidan. »Sinun on läpimärkä.»

Väärän lämpöinen, Joe ajattelee pumpatessaan miehen rintaa. Veronan yöilma on lämmintä, ainakin kaksikymmentä astetta, ja iho hänen kämmeniensä alla on kosteana siitä. Mutta mies ei tunnu kuumalta. Hän on vähän viileämpi kuin pitäisi, niin kuin nukke.

Frannie tavoittelee vapaalla kädellään miehen rannetta. »Tunnen jotain», hän sanoo toiveikkaasti, ja Joe tarttuu toiseen käsivarteeseen.

»Se on sinun oma sykkeesi», hän sanoo pienen hetken jälkeen. »Sormenpäässä. Koska sinua pelottaa. Olen pahoillani. Sykettä ei ole.»

»No jatka sitten», Frannie sanoo hysteerisenä.

»Koko ajan!»

Joe tuijottaa ruumista ja jatkaa pumpaamista. Vaikka hän

saisikin sydämen lyömään vielä, siitä ei olisi mitään hyötyä. Mies olisi aivokuollut. Puoli tuntia.

Toivotonta.

Joe laskeutuu istumaan jalkojensa päälle ja katsoo Frannieta. Kaikkien kolmen sisaruksen kädet ovat veressä. Miehen vartalo on punaisten sormenjälkien täplittämä.

Cathy puhaltaa miehen suuhun ja kuuntelee jälleen. Kahta puhallusta myöhemmin Cathyn täytyy tulla samaan tulokseen kuin Joe, koska hänkin lopettaa. »Olen pahoillani», Cathy sanoo. »Ihan tosi pahoillani.»

»Ei, ei», Frannie sanoo. Hän istuu jalat ristissä, ihan niin kuin heidän ollessaan lapsia, pää on painettu käsiin ja toinen käsi pitelee yhä miehen elotonta rannetta kasvoja vasten kuin unirättiä. Frannie: perheen vauva. »Ei, Cathy kiltti, Joe kiltti. Jatkakaa vielä, jooko», hän sanoo.

»Hän on kylmä», Cathy sanoo hiljaa. »Hän on menettänyt paljon verta. Sydän ei reagoi elvytykseen.»

Frannie pudistaa päätään yhä uudestaan ja uudestaan. »Ei», hän alkaa hokea. »Ei, älä sano noin, Cathy, jatkakaa, jatkakaa nyt.»

»Hän on kuollut», Cathy sanoo ja katsoo veljeensä saadakseen vahvistuksen.

»Olen tosi pahoillani, Fran», Joe sanoo. Joe ojentaa kätensä Frannielle, mutta Franniella on edelleen pää käsissä eikä hän reagoi.

»Olin väärässä reunassa», Frannie sanoo. »Minä unohdin. Unohdin että täällä ajetaan oikealla.» Frannie painaa päänsä kohti ruumista kuin tuomittu nainen. Joe tuijottaa häntä kauhistuneena. Cathy sulkee silmänsä. »Joudun vankilaan», Frannie sanoo niin hiljaa, että Joen on pinnisteltävä kuullakseen.

Joe katsoo Frannieta. Sitten ruumista.

Joe tietää, että mies on kuollut. Mutta sitä hän ei ollut oikein tajunnut, että sitten hänen siskonsa on tappaja.

KENEN PUOLESTA HAUTAISIT RUUMIIN?

Sisarukset Joe, Cathy ja Frannie pitävät yhteistä eläinlääkäriasemaa ja tekevät kaiken yhdessä. Työn lisäksi heitä sitovat toisiinsa perheen lämpö ja huumori, sanaton, sisäänlämpiävä yhteisymmärrys – ja jokin mistä on aina vaiettu.

Kunnes eräänä helteisenä yönä heidän ollessaan lomalla Italiassa tapahtuu kohtalokas käänne. Joku kuolee, valheen ja vaiti pysymisen kierrokset kasvavat, välit rakoilevat. Pääsevätkö sisarukset matkalta kotiin Englantiin? Mihin asti luotto sisaruksiin riittää, ja palaako elämä koskaan ennalleen – tai edes siedettäväksi?

